

Зміст

Приготування до дня народження.....	7
Пані Сова каже «па-па»	26
Цьомчик зліва, цьомчик справа.....	44
Уся надія на бабцю	63
Таємнича кришталева куля	80
Де Густаф?.....	101
Операція «Пошуки кота».....	123
Шоколадна несподіванка.....	140
Гучна вечірка.....	157

*Присвячується Гітті,
яка любить Францію так само,
як мосьє Пугу.*

Приготування до дня народження

Коли тобі під час приготувань до дня народження допомагають балакуче дзеркало й кіт-поет, ляси точитимуться без кінця. У четвер по обіді я сиділа в зручному кріслі-мішку в чарівній «Книгарні бажань». Саме розповідала пані Сові, кого хочу запросити до себе на святкування, аж тут Густаф крикнув:

— «Танці з повітряною кулькою»¹! — Він погортав лапою сторінки книжки, що лежала

¹ Дитяча гра, у якій кожному учасникові прив'язують до кісточок повітряні кульки. Під музику діти намагаються зробити так, щоб кульки в інших лопнули. Перемагає той, у кого залишиться хоча б одна вціліла кулька. — *Тут і далі прим. перекладача, якщо не зазначено інше.*

перед ним. — Або ось: «Стоп-танці»! — Кіт старанно прочитав правила гри. — Мені вона здається досить кумедною. Коли музика вимикається, усі мусять завмерти на місці. — Щоб пояснити нам краще, він підвівся зі свого смугастого біло-зеленого крісла, вигнув спину й не поворухнувся більше ні на сантиметр, витріщившись на мене засклянілим поглядом.

— Припини, — зі сміхом пирхнула я. — Ти схожий на опудало з природничого музею. — Я підвелася й тицьнула його пальцем у живіт, після чого кіт гучно захихотів і перекотився на спину.

— Так нечесно! — вигукнув він. — Лоскотати заборонено правилами.

— Там так і написано? — усміхнувшись, запитала я і схопила книжку.

Я пробігла очима уривок про «Стоп-танці», де, звісно, жодного слова не було про лоскотання. Та щойно я збиралася повідомити про це Густафа, як кілька яскраво-червоних літер промайнули сторінкою і склалися в речення: «Лоскотати заборонено правилами!» Я кілька разів кліпнула, щоб переконатися, що мені не привиділося, але речення й справді там було.

— Гаразд, твоя правда, — визнала я і згорнула книжку. — Я запам'ятаю. Але, чесно кажучи, ми в цю гру, напевно, однаково не гратимемо.

— Це ще чому? — обурено перепитав кіт.

Пан Король, велике дзеркало в золотій рамі, відкашлявся.

— Якщо дозволите нагадати, котику, Кларі виповниться одинадцять, а не чотири.

Загалом я була вдячна дзеркалу за відповідь, адже в мене завжди серце краялося, якщо доводилося засмучувати Густафа. Він так щиро хотів допомогти! Проте, на жаль, у нас були де-що різні уявлення про те, яким має бути день народження. Власне, я хотіла вперше влаштувати справжню вечірку з фуршетом і класною музикою, під яку можна потанцювати. І аж ніяк не дитяче свято з конкурсами, за які дають шоколадки, та музичними стільцями¹.

¹ Рухлива гра для групи людей. Стільці, кількість яких на один менше, ніж гравців, розставляють колом, а учасники шикуються довкруг них. Після цього вмикають музику, і гравці повільно бігають навколо стільців. Щойно музику вимкнуть, гравці мають хутко сісти. Той, хто не встиг зайняти стілець, вибуває з гри, після чого один стілець також забирають із кола. Гра триває, доки не залишиться один учасник. У Німеччині гра називається «Подорож до Єрусалима» — на честь поїздів до Палестини, у яких місць було менше, ніж тих, хто бажав купити квитки.

— То й що? Невже в одинадцять уже не можна гратися? — ображено нявкнув Густаф.

Я сіла до нього в крісло й поклала книжку на коліна. Невже мені здалося, що я чую звідкись дудки, музику й піднесені голоси? Я при-тулила вухо до книжки — і справді: звуки лунали з порадики! Мабуть, він хотів пояснити мені, що буде по-справжньому весело, якщо я дослухаюся до його порад.

— Послухайте лишень, яка музика, — засміялася пані Сова. — Я думаю, ти неабияк ошасливиш цю книжку, якщо спробуєш хоча б *одненьку* гру.

Від думки про те, як ця книжка від щастя підскочить у повітря, — а в «Книгарні бажань» це було цілком можливо, — я не змогла стримати усмішки.

— Гаразд, я подумаю.

Для пані Сови найбільш звичним у світі було те, що книжки в її крамничці живуть власним життям. З кулінарних книжок раптом ширилися запахи, з пісенників лунала музика, а з кутка з детективами часто доносилося завивання сирени. Навіть я вже звикла до того, що навколо бігали літери, складаючись у якісь слова або

речення. Адже це була не якась звична книгарня, а чарівна «Книгарня бажань».

Нещодавно з книжки навіть дещо випало. Або, точніше кажучи, дехто. Маленький цирковий хом'ячок на ім'я Гаррі. Я забрала його до себе додому й миттєво прикипіла до нього всім серцем. На жаль, за кілька днів новому другові довелося повертатися, але я не облишала надії, що колись ми знову побачимось. А в очікуванні на зустріч я завжди могла перечитати книжку, в якій він був головний герой. Після нашого прощання я її прочитала вже тричі, бо вона не тільки була неймовірно кумедна, а ще й дарувала мені відчуття, що Гаррі десь зовсім близько.

— Ну, про що задумалася? — захотіла знати пані Сова. Вона, як завжди, була вбрана в зелену сукню, тому що зелений колір був її улюбленим, а довге біляве волосся зібрала в розкуйовджений вузол.

— Про Гаррі, — зітхнула я. — Шкода, що він не зможе бути присутнім на моєму дні народження. Йому б неодмінно спала на думку якась особлива ідея.

— Хтозна, — таємниче озвалася пані Сова. — Може, він дозволить нам іще раз себе побачити!

— Ми самі вигадасмо для тебе щось особливе, — пообіцяв пан Король гучним глибоким голосом. — Наприклад, ти можеш повісити на мене серпантин, а раму прикрасити гірляндами.

Це справді було щось надзвичайне, бо, чесно кажучи, дзеркало не любило, коли його торкалися. Я знову пригадала нещодавнє прибирання, під час якого ми з моїм другом Лео виявили, що пан Король теж боїться, коли його лоскочуть.

— Серпантин — це слухна ідея, — похвалила його пані Сова й нашкрябала щось на папірчику, що лежав на стійці. Це був список справ до мого дня народження, і мені здавалося, що він дедалі більшає. Пані Сова запитала, чи не хочу я, бува, улаштувати свято у книгарні, і я, звісно, мало не застрибала від радості. Чесно кажучи, чарівна «Книгарня бажань» була моїм улюбленим місцем, де я проводила мало не кожную вільну хвилину. Тож що могло бути кращим за святкування дня народження саме тут? Пані Сова вже влаштовувала в книгарні геть інші заходи, наприклад конкурс талантів. «Річ лише в організації», — завжди каже вона й саме цьому зараз теж складає собі список справ.

Я підвелася й кинула погляд на аркуш.

Один пункт стосувався *декору*, а ще були *фуршет, музика, світло, запрошення* і великими літерами **ШОКОЛАДНІ ТІСТЕЧКА**.

— Вечірка без шоколадних тістечок — несправжня вечірка, — проспівала пані Сова й тицьнула мені під ніс тарілку. — Шоколадні тістечка забезпечують добрий гумор, це я тобі гарантую. Може, ти теж вирізала б із коричневого паперу кілька шоколадних тістечок і зробила з них запрошення?

— Діти не мають подумати, що їх запросили на дівич-вечір, — загудів пан Король.

